

Aisteach le rá, is é Einstein féin a chuidigh le teoiric speisialta na coibhneasachta a chur as a riocth. Sa bhliain 1935, trí shár-réasúnaíocht mhatamaiticiúil, thaispeáin Einstein, Nathan Rosen agus Boris Podolsky, dá mbeadh córas dhá chóimhín ann, go rachadh athrú gluaiste in aon chóimhín amháin i bhfeidhm ar an gcáimhín eile san am céanna, go fiú má bhí siad scartha go maith óna chéile. Bhréagnaigh seo teoiric na coibhneasachta: má tharla an dá athrach *san am céanna* bheadh an chéad chóimhín ag cur ‘eolais’ chun an dara cóimhín níos luaithe ná luas an tsolais.

Cuireann Teoirim Bell in iúl mar seo é: ‘Má tá bun fírinne le réamhaithris staitisticiúil theoiric an chandaim, tá an chruinne oibiachtúil bunoscionn le dlí na gcúiseanna áitiúla’. Is é an tOllamh John Clauser ba thíosce a rinne an teoirim seo a dhearbhú le triail ag Berkley sa bhliain 1972. Cruinne atá neamhspleách ar ár gcomhfhiúis is ea an chruinne oibiachtúil, agus is é an chiall atá le ‘dlí na gcúiseanna áitiúla’ ná go dtíteann rudaí amach ar luas nach bhfuil níos luaithe ná luas an tsolais, mar a deir teoiric speisialta na coibhneasachta. Deir an Teoirim, i bhfocail eile, go raibh réaltacht dhiamhair chomhchoitianta ann nach bhfuil ag teacht le gnáthloighic na heolaíochta. Dá mbeadh an dá chóimhín sin chomh fada ó chéile le dhá cheann na cruinne tharlódh an dá athrú sin in éineacht. Fágann sin go bhfuil gach a bhfuil sa chruinne fite fuaite ina chéile: gur aon rud amháin é an cosmas go léir. Níl aon fháth, mar sin, nach bhféadfadh an comhfhiúis a lorg a fhágáil ar ábhar na cruinne.

Mar a deir na fealsúnaithe, tá baint againn leis an gcuid is iargúlta den chosmas. An té atá oilte ar rinnfheitheamh a dhéanamh téann a chomhfhiúis amach ar an gcuid is leithne agus is lú den chosmas; tuigeann sé nach bhfuil aon deighilt ann. Léargas eile ar an bhfírinne sin is ea an fhisic féin.

